

Bilo je videti, da se počutita dobro, zakaj kmalu sta se stegnili, zaprli oči in pričeli presti. Mačici sta spali, Milček pa je čul pri njuni posteljici. Gledal ju je, kako zadovoljno in mirno ležita, in mehko mu je postalo pri duši. Če bi ne bil on našel mačic, kaj bi se bilo pač zgodilo z njima? Nemara bi bili morali celo poginiti. Nežno je pogladil speči živalci.

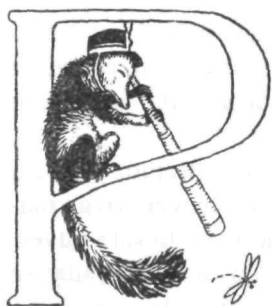
Ko pa je čez nekaj časa stopila mamica v sobo, je spal tudi Milček na tleh poleg škatle in sanjal o svojih mucikah, sta mu bili v tistem času najljubša stvar na svetu!

IVO TROŠT:

Mala nezgoda.

Božična povest.

re več mu vendar ne smemo zameriti. Nekoliko ničemer je bil, kot otrok domišljav tudi, a marljiv tudi, nadarjen, malone vzoren dečko Prelesnikov Branko, pa se mu je pripetnajstila mala nezgoda tisto leto o Božiču.

Roditelji so bili veseli svojega edinca, nič manj učitelji, strici in tete. Ljubili so ga vsi, tudi domači gospod duhovnik, njegov veroučitelj. Saj je znal Branko vse, prav vse iz katekizma in iz zgodb, znal molitvice na pamet in tudi molil sam vsak dan redno in presrčno. In vendar je bil prav duhovni gospod tisti, ki je pokaral Prelesnikovega Branka zaradi njegove — pobožnosti.

Vsa nesreča se je sicer izvršila nekoliko bolj v šali, a zgodila se je, in Branko je ne more pozabiti. Tisti nesrečni popoldan je bil namreč prav na praznik sv. Štefana. Duhovni gospod Anton je hodil s cerkvenikom kakor vsako leto po Božiču blagoslavljat svojim župljanom hiše in pisat sv. Tri kralje. Tako je došel tudi k Prelesnikovim kmalu po večernici.

Prelesnikovi niso bili posebno bogati, toda pridni soseščani, ki so znali poiskati novčič, kjer je le bil. Takega je hotel Prelesnikov oče vzgajiti tudi svojega sina edinca.

Vse je kazalo, da ga račun ne bo ukanil; sinko je vrlo napredoval, kar je vedela vsa okolica.

Njegove jaslice so bile tisto leto najlepše. Saj mu je pa tudi prinesel Miklavž toliko raznolikih igrač in posebno okraskov za božično drevesce, ki jih lahko uporabi tudi pri jaslicah, da bi bil kdo drugi zadovoljen s četrtino vsega. No, pa lepe so bile jaslice, in naredil jih je Branko sam, prav sam, dasi je štel komaj deveti Božič v življenju.

Pri Prelesniku, kakor po vsi vasi v vsaki hiši, je bila tisto popoldne miza lepo pogrnjena z belim prtom, pod prtom pa je bil položen podprtnik, ogromen hleb za vso družino in živino pri hiši. Pojedli so ga kakor obi-

čajno šele v jutro sv. Treh kraljev. V kotu nad mizo se je prijazno utrinjala v viseči svetilnici mala lučka, pod njo so bile na trioglati deski razvrščene jaslice. V hiši je čakal gospoda Antona sam Branko, ki je pravkar prižgal svečke pred božjim detetom. Ostala družina je došla šele za duhovnikom v hišo. Branko je vzel molitvenik in se naslonil k peči. Tako-le — si je mislil — ustrežem duhovnemu gospodu najbolj. Seveda je dobro čul, kako je zunaj hreščala stopinja po snegu, kako so vriščali otroci, ki so se drsali na sosedovem bregu. To je slišal pa tudi gospod Anton in zato je tako malo verjel Brankovi pobožnosti. Zunaj tako življenje, a Branko pri peči, to se ne strinja, si je mislil.

Duhovnik in cerkvenik opravita blagoslov. Na pragu je bil tudi že oče Prelesnik in za njim mati in vsa družina, da se pogovore nekoliko s prijaznim gospodom Antonom.

Najprej je bilo treba opazovati jaslice. Oba s cerkvenikom sta pohvalila delo in mojstra. „Kje je pa mojster, ej, mojster Branko?“ vpraša katehet nalašč in se ozre kakor slučajno za peč. Branko je bil tam z molitvenikom v roki. Molil pa ni deček, marveč čakal, kako se konča pohvala njegovih jaslic in še posebe — njegove pobožnosti. Vsvesti si je bil, da je pošteno zaslužil eno in drugo. In res!

„Nekaj prav veselega je, da zna Branko, ki je še tako mlad, tako lepo razvrstiti toliko lepih reči. Zares lepo! Ali Branko je danes tudi čez mero pobožen; to je pa tisto, kar mi — ne ugaja. Ne verjamem namreč, da sedi vsako nedeljo in praznik popoldne z molitvenikom pri peči. Zdi se mi, da se to godi samo danes in zavoljo mene, torej navidezno. Kdo bi pustil zunaj veselo družbo, gladko drsališče in smehljajoče se solnce? Vesele otroke ima Bog rad in tudi ljudje. Saj je pošteno veselje lahko tudi molitev, resnična, ne navidezna, kakor je tudi veselje samo resnično. Vsako naše delo mora biti molitev, če ga vršimo Bogu v čast in bližnjemu v korist. Ako delamo drugače, je hinavščina ali pa sebičnost.“

Branku in vsem domačim je bila prav malo všeč ta nenadna propoved gospoda Antona. To je vedel duhovnik sam in zasukal pogovor zopet na lepe jaslice.

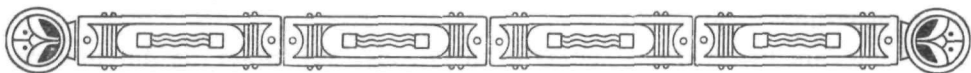
„Ko si božični večer sestavljal jaslice, je bilo to vsaj tako bogoljubno delo, kakor če bi molil iz molitvenika. Še več: to delo vzpodbuja k pobožnemu premišljevanju tudi druge, torej imaš še večkratno zaslugo in pa prav nič neodkritosti in sebične častiželjnosti. Iskrenega, odkritosrčnega človeka imamo vsi radi kakor otroka, ki govori vse, kar misli in dela tako, kakor misli. Otrokom podobni pa moramo biti mi vsi. Resnično vam povem, pravi Gospod, ako ne boste kakor ti-le (otroci), ne boste videli nebeškega kraljestva.“

„Amen,“ odgovori cerkvenik, gospod Anton pa še obdari Prelesnikovo družino s podobnicami, se poslovijo in odide.

Prelesnikova družina je molčala. Lučka je brlela pred jaslicami, in svečice so dogorevale. Treba jih je ugasniti. Branko je videl skozi solze vse to, se je dvignil in jih pogasil. Saj je pohvalil jaslice celo strogi gospod

Anton, pa da bi se sedaj poškodovale, najsi se je Branku ob njih prime-rila mala nezgoda? Dovolj se je trudil, in preveč so lepe.

Natihem je bil prepričan, da je gospod Anton videl v dno njegove duše in tam zadel s svojo opomnjo najobčutljivejšo stran, zato pa ni hotel pritrjevati domačim, ki so naglas mrmrali, da je gospod Anton zares jako natančen gospod. Branko je že vedel, zakaj domači ne umejo njegove ne-zgode. To pa je vzrok, da mu je nobeden ne more preveč zameriti.

LAD. OGOREK:

Prebivalstvo naše zemlje.

aj mislite, koliko prebivalcev šteje naša ljuba zemljica? Hm, seveda; tega ne morete vedeti. No, pa vam naj povem jaz, kakor je to izračunal mednarodni statistični urad na podlagi zadnjega ljudskega štetja z dne 31. grudna 1910. l.

Iz tega poročila je razvidno, da živi sedaj na zemlji okroglo 1625 milijonov ljudi. Na posamezne dele sveta se razdeli to ogromno število tako: Evropa šteje 437 milij. prebivalcev, Azija 851 milijonov, Afrika 126 milijonov, Amerika 161 milijonov in Avstralija 51 milijonov. Na 1 kvadratni kilometer pride v Evropi 43 prebivalcev, v Aziji 20, v Ameriki 5, v Avstraliji 3 prebivalci in v Afriki 2 prebivalca.

Pač res: dosti nas je na naši ljubi zemljici! In sedaj si mislite, kako se mora gibati in sukati ta velikanska množica ljudi, da si služi svoj vsakdanji kruh! Koliko je to dela in naporov, koliko upov in prevar, koliko veselja in uspehov, pa tudi koliko vzdihov in solzá! Ej, tak je pač ta ljubi svet!

